

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobkyně Z.E.**, nar. ..., státní příslušnost Ruská federace, v České republice bytem ..., zastoupené Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti **žalované Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7.6.2016, č.j. MV-66830-6/SO-2016,

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 7.6.2016, č.j. MV-66830-6/SO-2016 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 2.3.2016, č.j. OAM-13994-19/TP-2015 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 75 odst. 2 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky podaná podle § 68 téhož zákona.

II. Žaloba.

Žalobkyně uvedla, že se domnívá, že žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, její rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně je přesvědčena, že žalovaná rovněž opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyplývá ze zásady materiální pravdy deklarované na zákonné úrovni v § 3 správního řádu. Zároveň nelze též přehlédnout, že napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční, je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a že při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy základní zásady činnosti správních orgánů deklarované v § 2, 3 a 4 správního řádu. Žalobkyně uvedla, že v první řadě musí vznést zásadní žalobní námitku směřující proti nesprávnému a nedostatečnému přezkumu odvolací námitky nedostatečně zjištěného, resp. nesprávně aplikovaného skutkového stavu věci na daný případ a porušení § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaná a prvoinstanční orgán zatížily svá rozhodnutí vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Správní orgán nesprávně věcně posoudil otázku, zda se v případě žalobkyně jedná o fungující obchodní společnost. Z výsledku žalobkyně v rámci správního řízení je totiž zřejmé, že společnost je funkční, ačkoliv v současné době se připravuje spíše na budoucí aktivity na trhu. To však není v případě trhu s realitami výjimečnou situací. Je nezbytné nejprve připravit půdu pro projekty, kdy nelze neustále generovat nové stavby nebo točit jeden byt za druhým. Společnost udělala v počátku velký obchod a nyní připravuje půdu pro nové. Prvoinstanční orgán se pak nijak nezabývá faktickým výkonem funkce jednatele na straně žalobkyně, ale v podstatě toliko kritizuje firemní politiku, kdy je žalobkyni vyplácena za současné situace obchodní společností mzda. Způsob vedení obchodní společnosti přitom není věcí, jejíž správnost z manažerského hlediska by prvoinstančnímu orgánu náleželo posuzovat. Výkon funkce jednatele je nutno hodnotit komplexně a zejména s akcentem na předmět činnosti obchodní společnosti. Z výsledku žalobkyně v rámci správního řízení je pak zřejmé, že tato vykonává funkci jednatele, kdy jistě není na škodu, že se jedná pouze o administrativní úkony, pokud je společnost způsobilá zajistit ostatní agendu jiným způsobem. Žalovaná se přitom dle názoru žalobkyně s touto odvolací námitkou nevypořádala dostatečně, resp. správně. Žalovaná v podstatě bez dalšího převzala závěry prvoinstančního orgánu, když na základě několika drobných nejasností v rámci provedeného výsledku stejně jako prvoinstanční orgán bez dalšího vyvozuje, že žalobkyně neplní účel a tím pádem dlouhodobě udržuje protiprávní stav, resp. porušuje právní předpisy. Žalovaná se nevypořádala s argumentací žalobkyně obsaženou v odvolání stran polemiky s názorem prvoinstančního orgánu o tom, že žalobkyně neplní účel pobytu, resp. že je jakožto jednatel zapsána toliko formálně. Takovéto závěry jsou v podstatě nepřezkoumatelné, žalobkyně je napadla v rámci odvolání, kde předmětné skutečnosti vysvětlila a objasnila a zároveň polemizovala s tím, zda je prvoinstanční orgán oprávněn kriticky hodnotit manažerskou strategii určité obchodní společnosti. Žalovanou však tato

odvolací námitka zůstala nevyslyšena a v rámci napadeného rozhodnutí pracuje pouze s převzatými nesprávnými vyhodnoceními skutkového stavu tak, jak je provedl prvoinstanční orgán. Z tohoto důvodu se žalobkyně domnívá, že napadené rozhodnutí je stiženou vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Žalobkyně pokračovala konstatováním, že musí dále namítnout, že žalovaná, stejně jako prvoinstanční orgán, naprosto nesprávně subsumovaly případ pod § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Na tomto místě je třeba uvést, že v dané věci nebylo zjištěno, že by docházelo k neplnění účelu pobytu, neboť žalobkyně účel pobytu plnila. I v případě, že by však čistě hypoteticky byly závěry žalované a prvoinstančního orgánu ohledně neplnění účelu pobytu správné, nelze v žádném případě takovouto skutečnost podřadit pod skutkovou podstatu § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, tedy závažné narušení veřejného pořádku. Dle žalobkyně její jednání, jak je vymezeno v prvoinstančním rozhodnutí, nevykazuje znaky narušení veřejného pořádku. Už vůbec nemůže tedy vykazovat znaky závažného narušení veřejného pořádku. Žalobkyně se domnívá, že žalovaná nesprávně vyhodnotila odvolací námitku směřující proti nesprávnému podřazení skutkového stavu pod důvod pro zamítnutí žádosti podle § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti je nutno namítnout, že žalovaná vychází při svém rozhodování z judikátu Městského soudu v Praze ze dne 21.9.2006, sp.zn. 11 Ca 51/2006, který velmi extenzivně vykládá veřejný pořádek a jenž byl proto překonán pozdější judikaturou Nejvyššího správního soudu, a zároveň je třeba namítnout, že takto široké vnímání veřejného pořádku je rovněž v rozporu s jeho spíše restriktivním vnímáním v evropském právu. Žalobkyně je přesvědčena, že skutečnost, že jsou zde určité pochyby co do kvality výkonu funkce jednatele, nelze posoudit jakožto narušení veřejného pořádku, tím spíše závažné. Žalobkyně se domnívá, že žalovaná bez dalšího přebírá nesprávné hodnocení věci prvoinstančního orgánu a sama nesprávně řetězcem ne příliš logických implikací dovozuje, že žalobkyně dlouhodobě porušuje právní předpisy a závažným způsobem tak narušuje veřejný pořádek. Takovéto závěry však nevychází ze spisového materiálu a jde v podstatě toliko o spekulace správních orgánů obou stupňů, které navíc postrádají logiku. Žalovaná se snaží ospravedlnit postup prvoinstančního orgánu dále především poukazem na potřebu mnohem nižší intenzity závažného narušení veřejného pořádku požadovaného pro naplnění skutkové podstaty zamítnutí žádosti podle § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.11.2011, sp.zn. 9 As 71/2010. Dle žalobkyně je však takováto interpretace zmíněného rozsudku zcela nesprávná a v rozporu s jeho obsahem i smyslem. Nejvyšší správní soud přeci v tomto rozsudku nestanovil, že závažné narušení veřejného pořádku může dosahovat v případě zamítání žádostí mnohem nižší intenzity, nežli je tomu např. u zrušovacích rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku vyjádřil k otázce intenzity dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince – odlišil z povahy věci zásah rozhodnutí o zrušení pobytu a rozhodnutí o zamítnutí žádosti. Žalobkyně se domnívá, že v neprospěch výkladu žalované svědčí též samotný jazykový výklad dikce § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců – nelze se rozumně domnívat, že by zákonodárce při formulaci závažné narušení veřejného pořádku mohl mít na mysli narušení velmi nízké intenzity. Žalobkyně dále namítala, že se žalovaná nepřezkoumatelným způsobem vypořádala s odvolací námitkou směřující proti porušení § 36 odst. 3 správního řádu, když toliko uvedla, že prvoinstanční orgán ve svém postupu nepochybil. Nelze souhlasit s argumentací žalované, že nebylo třeba provádět v řízení o trvalém pobytu výslech, neboť výslech byl proveden již v rámci jiného správního řízení. Zejména totiž v situaci, kdy v rámci určitého řízení nebyl právě pro účely takového řízení

proveden výslech účastníka a tento současně navíc svůj výslech navrhuje, je provedení výslechu, jakožto stěžejního důkazu, v rámci nějž má účastník řízení možnost široce uvést argumentaci na podporu svých tvrzení a přesvědčit tak správní orgán o důvodnosti žádosti, zcela zásadní a nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci. Žalobkyně též namítala, že se žalovaná nesprávně vypořádala s odvolací námitkou nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalobkyně se domnívá, že žalovaná tak zatížila své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností. Nemusí přeci dojít k úplnému zpřetrhání vazeb k původní zemi, aby se jednalo o nepřiměřený zásah rozhodnutí do soukromé sféry cizince. Žalobkyně má díky pobytu v ČR nablízku svou dceru spolu s rodinou. Nelze též souhlasit s tvrzením, že žalobkyně na území nepobývá dlouho. Osmiletý pobyt na území je pobytem dostatečně dlouhým, aby již délka pobytu významně svědčila v neprospěch přiměřenosti zamítavého rozhodnutí. Zejména pak s přihlédnutím k důvodům zamítnutí žádosti, které jsou v podstatě neexistující, je pak třeba v souladu s principem, že se vždy poměřuje něco k něčemu, dojít k závěru o nepřiměřeném dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Závěrem žaloby žalobkyně uvedla, že musí vznést pochybnost, zdali správní orgány rozhodující ve věcech pobytu cizinců jsou povolány k závaznému výkladu ustanovení předpisů soukromého práva, jako je občanský zákoník a zákon o obchodních korporacích. Žalobkyně se domnívá, že otázka, zda jde v určitém případě o výkon funkce jednatele či nikoliv, měla být řešena jako předběžná otázka, neboť prvoinstanční orgán nemá k závaznému výkladu předpisů soukromého práva pravomoc. Závazným výkladem těchto obchodněprávních norem, ostatně stejně jako kritikou manažerských rozhodnutí a firemní strategie obchodní společnosti žalobkyně, správní orgán překročil meze své zákonné působnosti.

III.

Vyjádření žalované k žalobě.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že dle jejího názoru přezkoumala prvoinstanční rozhodnutí zcela dostatečně a vypořádala se při tom se všemi odvolacími námitkami. Napadené rozhodnutí je řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodněno. Skutkový stav věci byl zjištěn zcela dostatečně, nedošlo ani k jeho špatnému vyhodnocení. Z výslechu žalobkyně provedeného dne 3.6.2015 zcela jasně vyplynulo, že tato neměla o obchodní společnosti, kde měla po dobu min. dvou let vykonávat funkci jednatelky a zajišťovat tak její obchodní vedení, takřka žádné bližší povědomí. Žalobkyně uvedla, že o chod společnosti se stará její dcera. K námitce žalobkyně, že *i kdyby žalobkyně funkci jednatelky v rozporu s povoleným pobytem na území České republiky nevykonávala, nelze toto jednání hodnotit jako závažné narušení veřejného pořádku, takový závěr je v rozporu s judikaturou soudů ve správním soudnictví*, žalovaná uvedla, že § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců hovoří o tom, že „*cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek*.“ Toto ustanovení tak není zaměřeno na ochranu veřejného pořádku do budoucna, jako je tomu u jiných ustanovení zákona o pobytu cizinců [srov. např. § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců]. Dané ustanovení naopak pro svou aplikaci předpokládá, že cizinec svým chováním v minulosti závažným způsobem narušil veřejný pořádek. K naplnění tohoto pojmu v případě žalobkyně žalovaná v podrobnostech odkazuje na obsáhlé odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, jakož i na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaná též na podporu své argumentace odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního

soudu ze dne 26.7.2011, č.j. 3 As 4/2010-151, kde je na str. 13 výslovně uvedeno, že „[n]a druhou stranu se rozšířený senát nemůže ztotožnit se závěrem pátého senátu učiněným v jeho rozsudku č.j. 5 As 51/2009-68, že za narušení veřejného pořádku je třeba považovat pouze takové protiprávní jednání, které přinejmenším jednoznačně překračuje intenzitu jednání popsaného v některých ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně.“. V daném případě tak není podstatné, zda žalobkyně naplnila svým jednáním skutkovou podstatu trestného činu či přestupku, resp. zda byla za takové jednání postižena. Žalobkyně dlouhodobě neplnila účel povoleného pobytu na území a vědomě klamala správní orgány. Žalobkyně se takového jednání dopouštěla po delší dobu a v souhrnu je tak nutno takové chování označit za závažné narušení veřejného pořádku. Nelze též opomenout, že při zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu se do života cizince zasahuje se značně menší intenzitou, než je tomu při zrušení pobytového oprávnění nebo při realizaci správního vyhoštění. Pojem „závažné narušení veřejného pořádku“ užitý v § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců tak naplní jednání nepoměrně nižší intenzity, než je tomu u jiných ustanovení zákona o pobytu cizinců. K námitkám, že 1) *v dané věci měl být proveden navrhovaný výsledek žalobkyně a že neprovedení výsledku nebylo ze strany správních orgánů obou stupňů zdůvodněno*, 2) *že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s intenzitou dopadu zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a že napadené rozhodnutí je v tomto směru nepřezkoumatelné* a 3) *že správní orgány nejsou nadány pravomocí k tomu, aby hodnotily vztahy mezi obchodní společností a jejím jednatelem, správní orgány nemohou závazně vykládat soukromoprávní předpisy*, žalovaná uvedla, že totožné námitky byly vzneseny v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, že se s těmito námitkami v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně vypořádala a na odůvodnění svého rozhodnutí tímto odkazuje. Opakování výsledku žalobkyně by bylo zcela nadbytečným úkonem. Právní zástupce žalobkyně ani ve správní žalobě neuvádí, proč bylo opakování tohoto úkonu podle jeho názoru nezbytné a stěžejní. Přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně se správní orgány obou stupňů rovněž zabývaly zcela dostatečně. Zamítnutí žádosti žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu na území nikterak nezpůsobí, že se žalobkyně nebude moci vídat se svou dcerou, která žije ve Spolkové republice Německo. Toto rozhodnutí není spojeno ani se zákazem dalšího pobytu na území České republiky, ani s nutností okamžitého vycestování z území České republiky na delší dobu. Žalovaná dále doplňuje, že prvoinstanční orgán nikterak do vztahu žalobkyně a dotčené obchodní společnosti nezasahoval, ani se nedopustil závazného výkladu soukromoprávních předpisů. Prvoinstanční orgán je oprávněn zjišťovat údaje, skutečnosti a zajišťovat listinné důkazy vztahující se k ekonomickým aktivitám žalobkyně po celou dobu jejího předchozího pobytu na území České republiky. Zjištění, že žalobkyně v minulosti neplnila funkci jednatelky, nemůže být při posouzení její žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu irelevantní. Prvoinstanční orgán je oprávněn posoudit, zda jednání cizince nenaplnuje dikci § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Prvoinstanční orgán hájí jako orgán veřejné správy veřejný zájem, přičemž jistě není ve veřejném zájmu, aby osoby, které nerespektují pravidla obsažená v právních předpisech, získaly na území nejvyšší pobytové oprávnění. Pokud měla žalobkyně na území povolen pobyt za účelem výkonu funkce jednatelky obchodní společnosti, je prvoinstanční orgán kompetentní k tomu, aby posoudil, zda žalobkyně tuto činnost fakticky vykonávala, resp. zda lze její činnost podřadit pod obchodní vedení společnosti ve smyslu příslušných ustanovení právních předpisů upravujících tuto oblast. Celá systematika pobytových oprávnění dle zákona o pobytu cizinců je postavena na

tom, že cizinec musí plnit účel, za nímž mu bylo pobytové oprávnění uděleno. V případě žalobkyně tomu tak po delší dobu prokazatelně nebylo. Žalovaná uzavřela, že žaloba podle jejího názoru nepřináší žádnou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala.

IV.

Replika žalobkyně.

V replice k vyjádření žalované žalobkyně uvedla, že setrvává na svém závěru, že i pokud by bylo v rámci správního řízení prokázáno, že nevykonávala jednatelskou funkci, nelze toto jednání považovat za závažné narušení veřejného pořádku, jak to předpokládá § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Aplikace tohoto ustanovení na případ žalobkyně je zcela nepřiléhavá, žalovaná (společně s prvoinstančním orgánem) vykládají ono ustanovení jako jakousi „sběrnou kategorii“ a do této kategorie zařadili i jednání žalobkyně.

V.

Vyjádření účastníků při jednání.

Žalobkyně při jednání setrvala na svých dosavadních tvrzeních. Žalovaná se k jednání s omluvou nedostavila.

VI.

Posouzení věci soudem.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

Soud předně nedospěl k závěru, že by správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a zjištěný skutkový stav nesprávně hodnotily.

Jak vyplývá z odůvodnění prvoinstančního i napadeného rozhodnutí, bylo při zjišťování skutkového stavu vycházeno z účastnické výpovědi žalobkyně, která se uskutečnila dne 3.6.2015.

Žalobkyně ve své výpovědi k dotazu: „Kdy vznikl nápad, že na území ČR začnete podnikat? Kdo společnost založil? Jakou konkrétní činnost Vaše společnost vyvinula v době Vašeho posledního povoleného dlouhodobého pobytu?“, uvedla: „Nápad vznikl v roce 2008. Firma se jmenuje Maritel-Praha s.r.o. Firmu jsem založila já a pan F.A. Firma nejprve koupila dům. Dům byl zbouraný a byl postaven nový dům. Proces trval od roku 2008 do roku 2012, kdy dům již stál. Poté, co byl dům postaven, myslím v prosinci 2012, začal proces, kdy se rozprodaly byty, které v domě jsou. Byty se rozprodaly fyzickým osobám. V celém baráku jsou tři bytové jednotky. Dvě bytové jednotky se již prodali fyzickým osobám a třetí bytová jednotka zůstala v majetku firmy. Firma má v této bytové jednotce sídlo. Jeden byt si koupila

M., což je moje dcera. Druhý byt si koupil A., což je vzdálený příbuzný přes manžela mé dcery. Tyto dvě bytové jednotky byly prodány v roce 2013. Bylo to někdy začátkem roku. Tyto byty nikomu do pronájmu nedávají. Oni zde však trvale nežijí, takže pouze v případě, kdy do ČR přijedou, tak v bytech bydlí. Třetí bytová jednotka zůstala v majetku firmy, ale nejsem si tím zcela jistá. Já zde žiji pořád. Nájem jako takový neplatím žádný. Platím pouze energie. Nikam nejezdím. O veškeré věci se však stará moje dcera M. Když přijede, dá mi třeba podepsat určité věci za firmu. V podstatě mi moje dcera se vším pomáhá. V současné době se chystáme prodat dům v Moskvě a utržené peníze chceme použít na investici v ČR. Buď je varianta, kdy něco postavíme, nebo koupíme další byty na pronájem. V Moskvě vlastním tento barák já, jako fyzická osoba. Prodejem této nemovitosti se zabývá druhý jednatel firmy. Mimo to také firma vlastní garáž, která je v přízemí bytu o kterém jsme se do teď bavili. Garáž se dříve pronajímala několika různým lidem, ale v současné době si ji pronajala dcera M. Z tohoto jdou oficiální peníze do firmy. Dcera má tuto garáž v pronájmu zhruba dva roky. Za pronájem garáže má naše společnost příjem 2.500 Kč měsíčně. V současné době jiný příjem společnosti nemá. Firma má ale na firemním účtu kapitál, který byl získán prodejem bytů. Zvýšila jsem si tak také svoji výplatu na 7.000 Kč čistého. Měsíčně tak jde firma v současné době s každým měsícem do mínusu. Výplatu jsem si zvýšila od ledna letošního roku. Peníze si sama vybírám z banky z firemního účtu. Žádné výplatní pásky si zvlášť nedělám. Účetnímu pak dám akorát výpis z firemního účtu, kde je vidět, kdy a kolik peněz jsem vybrala. Já mám také osobní účet u Raiffeissen banky. V případě, že bude třeba, mohu doložit výpis z osobního účtu. Dalším příjmem mám v Rusku, kde pobírám starobní důchod. Je to 16.000 rublů. Zatím jsem ho nepřevodila do banky, protože je v banky obecná nedůvěra. Peníze mi sem vždy někdo přiveze. Vystavila jsem na to plné moci, aby to za mě mohl někdo vybírat. V Rusku se pak vymění rubly za eura a eura v hotovosti mi přivezou do ČR. Mimo mě si ve firmě nikdo odměnu nevyplácí. Zaměstnance firma žádné nemá. V případě, že se podaří získat investice z Ruska, bude další etapa a firma pak bude mít zaměstnance. Přesně nevím, jaký obrat firma v minulosti měla. O účetnictví firmy se stará účetní. Já se starám pouze o administrativní činnosti. Nevěděla jsem, že ve sbírce listin obchodního rejstříku musí být každý rok zveřejněny výsledky hospodaření společnosti. O toto se stará účetní. V nejbližší době mu zavolám a dáme vše do pořádku“. K dotazu: „Máte na území ČR nějaké rodinné příslušníky?, žalobkyně uvedla: „S povoleným dlouhodobým pobytem ČR zde nemám nikoho. Dcera M. žije s rodinou v Německu. V Rusku mám již pouze sestru. Jinak nikoho“.

Nejprve je nezbytné uvést, že provedení výsledku žadatele o prodloužení platnosti povolení k pobytu je podstatným úkonem ve správním řízení, neboť v průběhu výsledku dostává žadatel možnost přednést svá tvrzení ohledně věci samé, tj. uvést skutečnosti dokládající splnění všech podmínek pro povolení k pobytu, tak i skutečnosti podstatné pro eventuální posouzení přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 174a zákona o pobytu. Podle ustanovení § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, je správní orgán oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Správní orgán účastníka řízení před výsledkem poučí o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi.

Nelze současně pominout ani existenci ustanovení § 52 věta první správního řádu, podle kterého jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. V této souvislosti je nezbytné si uvědomit, že povinnosti značit důkazy na podporu svých tvrzení předchází povinnost tvrdit pro rozhodnutí věci podstatné skutečnosti. Měla-li žalobkyně za to, že „*plnila účel pobytu*“, nic jí nebránilo, aby uvedla konkrétní skutečnosti o své účasti v předmětné obchodní společnosti, na základě kterých by bylo možné dospět k závěru o tom, že „*účel pobytu plněn byl*“, a současně aby k prokázání těchto skutečností označila důkazy. Dlužno doplnit, že otázku své účasti v předmětné obchodní společnosti nemohl popsat nikdo jiný než sama žalobkyně, neboť pouze žalobkyně je osobou, které má povědomost o tom, co po dobu svého pobytu na území České republiky činila.

S ohledem na to, že správní orgány vycházely ze skutečností, které žalobkyně uvedla při své účastnické výpovědi, nelze dospět k jinému závěru, než že správní orgány vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. V této souvislosti je nezbytné zmínit, že výpověď žalobkyně byla uskutečněna v řízení o žádosti žalobkyně o „*prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu – výkonný manažer – účast v právnické osobě*“, tudíž v řízení, ve kterém bylo povinností žalobkyně tvrdit skutečnosti týkající se „*účelu jejího pobytu*“.

Dále je nezbytné uvést, že správní orgány zjištěný skutkový stav hodnotily zcela správně.

Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že „*odvolatelka dle svých slov na území po celou dobu vykonávala pro společnost Maritel-Praha s.r.o. funkci jednatelky. Ministerstvo vnitra dospělo ke správnému zjištění, že odvolatelka tuto činnost ve skutečnosti nevykonávala. Odvolatelka neznala o předmětné obchodní společnosti zásadní údaje, nadto bylo zjištěno, že společnost Maritel-Praha s.r.o. dlouhodobě nevyvíjí žádnou ekonomickou aktivitu. Veškerá aktivita této obchodní společnosti je spojena s jejími společníky (a jejich rodinnými příslušníky), mezi které odvolatelka též patří. Odvolatelka sama uvedla, že o veškeré záležitosti spojené schodem společnosti Maritel-Praha s.r.o. se stará její dcera, která občas dává odvolatelce podepsat dokumenty za společnost. Není to tedy odvolatelka, která by jako jednatelka společnosti Maritel-Praha s.r.o. zajišťovala její obchodní vedení. Je zřejmé, že odvolatelka je v obchodním rejstříku zapsána jako jednatelka toliko formálně, avšak tuto činnost fakticky nevykonává. Tvrzení zmocněného zástupce odvolatelky, dle kterého odvolatelka vykonává administrativní činnosti a společnost má obchodní vedení zajištěno jiným způsobem, je irelevantní. Odvolatelka má po celou dobu na území povolen pobyt za účelem „podnikání - účast v právnické osobě“, konkrétně za účelem výkonu funkce jednatelky obchodní společnosti. Je zjevné, že odvolatelka tento účel pobytu dlouhodobě neplnila. Odvolatelka přitom byla povinna účel povoleného pobytu plnit*“.

Závěry žalované jsou zcela v souladu s obsahem výpovědi žalobkyně. Závěr žalované o tom, že žalobkyně povolený „*účel pobytu*“ neplnila, je správný.

Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, je žalobkyni vytýkáno období od roku 2013 do roku 2015. Na toto období nemá vliv žalobkyní uváděné „*udělání v počátku velkého obchodu*“ ani uváděné „*připravování pro obchody nové*“. Z obsahu výpovědi

žalobkyně totiž skutečně nevyplývá, že by žalobkyně v rozhodné době naplňovala „účel pobytu“. Žalobkyně výslovně uvedla, že „o veškeré věci se však stará její dcera M. Když přijede, dá jí třeba podepsat určité věci za firmu. V podstatě jí její dcera se vším pomáhá“ a že „přesně neví, jaký obrat firma v minulosti měla, starám pouze o administrativní činnosti, nevěděla, že ve sbírce listin obchodního rejstříku musí být každý rok zveřejněny výsledky hospodaření společnosti, o to se stará účetní“. Pokud jde o plánované budoucí aktivity, tak žalobkyně uvedla, že „v současné době se chystají prodat dům v Moskvě a utržené peníze chtějí použít na investici v ČR. Buď je varianta, kdy něco postaví, nebo koupí další byty na pronájem. V Moskvě vlastním tento barák žalobkyně, jako fyzická osoba. Prodejem této nemovitosti se zabývá druhý jednatel firmy“ a že „v případě, že se podaří získat investice z Ruska, bude další etapa a firma pak bude mít zaměstnance“. Z výpovědi žalobkyně nevyplývá, že by předmětná společnost v rozhodném období vyvíjela jakoukoli podnikatelskou činnost. Současně z ní ani nevyplývá, že by žalobkyně osobně vykonávala jakoukoli činnost, kterou by bylo možné považovat za faktický výkon funkce „výkonného manažera právnické osoby“, tj. řídila společnost, tvořila její strategii, dohlížela na chod společnosti apod.

Pokud jde o obsah odvolání, resp. doplnění odvolání, ani zde žalobkyně nepředestřela žádné konkrétní skutečnosti, na základě kterých by bylo možné zjistit, jakou činnost společnost a žalobkyně v rozhodném období vykonávaly. Žalobkyně pouze polemizovala se závěry uvedenými v prvoinstančním rozhodnutí.

Za této situace je nezbytné považovat za zcela správné závěry žalované uvedené na straně 6 a 7 napadeného rozhodnutí, kde žalovaná uvedla: „K tvrzením zmocněného zástupce odvolatelky o tom, že společnost Maritel-Praha s.r.o. se v současnosti připravuje na budoucí aktivity na trhu, připravuje si půdu pro další projekty a je zcela funkční, Komise odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011, dle kterého „[...] plnění účelu, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být fakticky naplněno. Jinými slovy, aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětné období alespoň převážně vykonávána, což není naplněno pouhým případným úsilím o její provozování.“ Komise nadto podotýká, že tato námitka zmocněného zástupce odvolatele zůstala pouze v rovině tvrzení. Během celého správního řízení nebylo nikterak doloženo, že společnost Maritel-Praha s.r.o. se aktivně připravuje na budoucí projekty a zakázky. Naopak bylo zjištěno, že jediným podnikatelským záměrem bylo zajištění ubytování pro společníky společnosti a jejich rodinné příslušníky. Navíc to byla odvolatelka, kdo měl zajišťovat obchodní vedení společnosti, jinými slovy např. vyjednávat obchodní transakce, účastnit se obchodních jednání, činit právní jednání jménem společnosti apod. Odvolatelka dle svých vlastních slov toto nečinila. I pokud se společnost Maritel-Praha s.r.o. připravovala na podnikatelskou činnost na území, jak je tvrzeno v odvolání, je zřejmé, že tak činila bez významnějšího přínosu odvolatelky“.

B.

Nedůvodnými soud shledal i námitky žalobkyně o nesprávnosti aplikace ustanovení § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců.

Podle tohoto ustanovení ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek nebo ohrozil bezpečnost jiného členského státu Evropské unie, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

Výkladem právě citovaného ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 2. 2013, čj. 1 As 175/2012-34 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud uvedl, že „danou právní otázkou týkající se užití pojmu veřejného pořádku v kontextu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), se zabýval rozšířený senát NSS. V usnesení ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010 – 151 (č. 2420/2011 Sb. NSS), na jedné straně konstatoval, že veřejný pořádek je nutno chápat a vykládat v kontextu dané právní úpravy a vycházet přitom z jejího účelu. Na druhé straně je však třeba mít na zřeteli, že zákon o pobytu cizinců pojem „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ užívá na více místech a v různých ustanoveních. Rozšířený senát se nedomnívá, že by ke všem těmto ustanovením zákona, jež se zmiňují o veřejném pořádku, bylo možno přistupovat jednotně. Při výkladu pojmu „veřejný pořádek“ je tak nutné na tento pojem nahlížet nejen v kontextu určitého zákona a jeho účelu, ale rovněž v kontextu daného ustanovení, a zkoumat účel přímo dotčeného ustanovení, okolnosti jeho vzniku a původu apod. Konkrétní závěry učiněné v souvislosti s jedním ustanovením pak nelze bez dalšího přebírat a použít v případě ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba dané ustanovení vyložit ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivého případu. V dalším se pak již rozšířený senát zabýval výkladem pojmu „veřejný pořádek“ ve vztahu k ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které upravuje problematiku správního vyhoštění, nikoli problematiku trvalého pobytu, jež je předmětem právě projednávané věci a jež se svým účelem významně odlišuje. Ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců aplikované ve věci předložené rozšířenému senátu i ustanovení § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, jež bylo aplikováno v nyní souzené věci, sice stanoví podmínky pro přijetí opatření omezující právo volného pohybu cizince na území České republiky, ovšem tato opatření mají zcela odlišnou intenzitu. Zatímco vyhoštění [z důvodu dle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců] představuje faktickou derogaci práva vstupu a pobytu na území České republiky, nepřiznání trvalého pobytu cizinci neznamena, že by cizinec nemohl setrvat a legálně pobývat na území České republiky na základě jiného pobytového oprávnění (doposud tak stěžovatel činil na základě povolení k dlouhodobému pobytu). Cizinci je pouze odepřena možnost požívat výhod vyplývajících ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu (např. možnost pracovat bez povolení k zaměstnání, vstup do systému veřejného zdravotního pojištění, pobírání dávek ze systému sociálního zabezpečení a podpory v nezaměstnanosti, obdobně srov. rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2011, čj. 7 As 112/2011 – 65). Intenzita zásahu státu do práv cizince se v obou případech liší natolik, že při výkladu § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 31. 12. 2010, nelze bez dalšího převzít úvahy rozšířeného senátu vyslovené ve vztahu k § 119 odst. 2 písm. b) tohoto zákona. Z uvedeného plyne, že je na místě nejprve přistoupit k autonomnímu výkladu § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, a to v intencích naznačených právě rozšířeným senátem, tj. zejména na základě smyslu a účelu uvedeného ustanovení, okolností jeho vzniku a původu; teprve poté lze uvedené ustanovení zákona o pobytu cizinců aplikovat ve vztahu k individuálním okolnostem nyní projednávané

věci (obdobně srov. rozsudek NSS ze dne 16. 11. 2011, čj. 9 As 58/2010 – 119). Dle § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 31. 12. 2010, zamítne ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek nebo ohrozil bezpečnost jiného členského státu Evropské unie, a to za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. V důvodové zprávě k zákonu č. 161/2006 Sb., jímž byla komplexně změněna úprava trvalého pobytu, je uvedeno, že novelizace byla provedena v návaznosti na směrnici 2003/109/ES (sněmovní tisk č. 1107, Poslanecká sněmovna Parlamentu, volební období 2002 – 2006, www.psp.cz). Z toho plyne, že § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců je třeba vykládat eurokonformně v návaznosti na čl. 6 odst. 1 směrnice. Dle něho mohou členské státy zamítnout přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Při přijímání takového rozhodnutí členský stát posoudí závažnost nebo druh protiprávního jednání proti veřejnému pořádku nebo veřejné bezpečnosti nebo nebezpečí, které od také osoby hrozí, s přiměřeným ohledem na délku pobytu a vazby na zemi pobytu. Vzhledem k tomu, že neudělení povolení k trvalému pobytu představuje méně intenzivní zásah do právní sféry stěžovatele, postačí pro kvalifikaci určitého jednání žadatele jakožto závažného porušení veřejného pořádku relativně menší intenzita [v porovnání s vyhoštěním cizince na základě § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Soud připomíná, že § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců je zaměřen do minulosti („cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek“), aniž by bylo třeba z tohoto jednání dovozovat jakékoliv předpoklady ve vztahu k budoucímu jednání stěžovatele [opačně viz § 75 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců]. Není tedy rozhodující, zda z jednání stěžovatele lze dovozovat, že v budoucnosti závažným způsobem naruší veřejný pořádek. Naproti tomu je však nezbytné, aby jednání stěžovatele bylo možné hodnotit jako vskutku závažné narušení veřejného pořádku. Obdobně je formulován i § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jehož výkladem se zabýval rozšířený senát a ve vztahu k němuž formuloval požadavek skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení veřejného pořádku. Není tedy žádný důvod, proč tyto požadavky nevztáhnout i na § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ovšem s tím rozdílem, že především aktuálnost a dostatečnou závažnost ohrožení veřejného pořádku je třeba pro účely trvalého pobytu vykládat odlišně než v případě vyhoštění občana EU či jeho rodinného příslušníka“.

Je tedy nezbytné uzavřít, že správní orgány byly oprávněny postupovat podle ustanovení § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, neboť aplikace tohoto ustanovení byla možná, a současně byly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti žalobkyně odkazem na toto ustanovení, neboť se žalobkyně dopustila „závažného narušení veřejného pořádku“.

Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla: „Závažnost takového jednání tkví především v dlouhodobosti udržování popsaného protiprávního stavu a v jeho opakování. Ze strany odvolatelky se totiž v tomto případě nejednalo o nějaké jednorázové administrativní opomenutí povinnosti ukládané zákonem pobytu cizinců (jako např. v případě nenahlášení změny místa pobytu na území), ale je naopak zřejmé, že odvolatelka opakovaně, dlouhodobě a systematicky směřovala svým jednáním k tomu, aby i nadále pobývala v České republice, ačkoliv pro svůj pobyt neměla splněné veškeré zákonné podmínky (k tomuto viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010 - 112)“. Žalovaná dále uvedla, že „odvolatelka tedy opakovaně a dlouhodobě obcházela a porušovala

právní předpisy České republiky, a to v období posledních 5 let před podáním žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu na území, jež jsou pro posuzování této žádosti relevantní. V souhrnu je chování odvolatelky nutně označit za závažné narušování veřejného pořádku“. V souladu se závěry uvedenými v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu se žalovaná vyjádřila i k intenzitě závažného porušení veřejného pořádku, když uvedla, že „pro postup dle ustanovení § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců postačuje závažné narušení veřejného pořádku mnohem nižší intenzity, než je tomu např. u správního vyhoštění, kdy jsou vzniklé vazby na území České republiky přetínány. V předmětném případě však odvolatelce pouze není uděleno povolení k trvalému pobytu, tedy nejvyšší možné pobytové oprávnění, jež jeho držitele v mnohém zrovnoprávňuje se státními občany České republiky, přičemž má vesměs doživotní charakter. Na splnění podmínek pro udělení takového pobytového oprávnění je proto třeba klást zvýšené nároky. Těmto nárokům odvolatelka nedostála“.

Soud se se závěry, ke kterým dospěla žalovaná, zcela ztotožňuje.

Jedna z vůbec základních povinností, vyplývajících ze zákona o pobytu cizinců, kterou je cizinec v průběhu svého pobytu na území České republiky dodržovat, je plnění povoleného účelu pobytu. A to účelu pobytu, o který cizinec sám požádal a který mu byl na základě jeho žádosti povolen. Pokud by povolování účelu pobytu bylo pouze formální záležitostí a cizinec by povolený účel pobytu dodržovat nemusel, ztratil by zákon o pobytu cizinců svůj smysl.

Již v ustanovení § 1 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že zákon upravuje v návaznosti na přímo použitelný právní předpis Evropských společenství podmínky vstupu cizince na území České republiky (dále jen "území") a vycestování cizince z území, stanoví podmínky pobytu cizince na území a vymezuje působnost Policie České republiky (dále jen "policie"), Ministerstva vnitra (dále jen "ministerstvo") a Ministerstva zahraničních věcí v této oblasti státní správy. Konkrétní rozsah práv a povinností cizinců, stejně tak jako správních orgánů, je pak vázán na konkrétní typ pobytu. Nelze tudíž akceptovat formálnost uděleného povolení k pobytu.

Je tedy nezbytné dospět k závěru, že nezbytnou podmínkou pro existenci veřejného pořádku je plnění účelu pobytu.

Pokud jde pak o intenzitu porušení veřejného pořádku ze strany žalobkyně, je nezbytné uvést, že se nejednalo o jakési nahodilé nebo krátkodobé neplnění účelu pobytu. Žalobkyně neplnila účel pobytu dlouhodobě, konkrétně jej jí vytýkáno souvislé období „od roku 2013 do roku 2015“. Soud se za této situace ztotožňuje s hodnocením správních orgánů, že takovéto porušování zákona o pobytu cizinců v jedné z jeho základních povinností je nezbytné hodnotit jako závažný způsob narušení veřejného pořádku.

C.

Jak soud již uvedl shora, bylo při zjišťování skutkového stavu vycházeno z účastnické výpovědi žalobkyně, která se uskutečnila dne 3.6.2015. Výpověď žalobkyně byla uskutečněna v řízení o žádosti žalobkyně o „prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu –

výkonný manažer – účast v právnické osobě“, tudíž v řízení, ve kterém bylo povinností žalobkyně tvrdit skutečnosti týkající se „účelu jejího pobytu“. Pro posouzení věci bylo současně podstatným obdobím minulé, konkrétně období „od roku 2013 do roku 2015“.

Vzhledem k tomu, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno dne 2.3.2016, výpověď žalobkyně byla uskutečněna v blízké časové souvislosti, žalobkyně vypovídala ke skutečnostem rozhodným pro nyní souzenou věc, nelze správním orgánům vytknout, že nepřistoupily k opakovanému výsledku žalobkyně.

Lze se tedy zcela ztotožnit se závěry, které uvadla žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí: „*Komise k tomu doplňuje, že předmětný výslech byl s odvolatelkou proveden pouze dva měsíce předtím, než odvolatelka podala žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území. Ministerstvo vnitra v tomto správním řízení posuzovalo předchozí pobyt odvolatelky na území, přičemž na to byl výslech ze dne 3. 6. 2015 zaměřen. Je tedy zřejmé, že jeho opakování by bylo nadbytečným úkonem. Nelze též opomenout, že odvolatelka by již znala otázky, které Ministerstvo vnitra v takových situacích pokládá. Odvolatelka by se tak mohla snažit předem naučenými odpověďmi účelově navodit dojem, že činnost jednatelky obchodní společnosti skutečně vykonává. Opakování výsledku odvolatelky zaměřeného na prověření již jednou zjišťovaných skutečností by tak mohlo stěžejně přispět k objasnění skutkového stavu věci*“.

Dlužno doplnit, že žalobkyni nic nebránilo, aby eventuálně predestřela jinou skutkovou verzi reality, než která je odrazem obsahu její výpovědi, pokud tedy měla za to, že skutečnosti jí uváděné v její vlastní výpovědi se nezakládají na pravdě. Žádné takové konkrétní skutečnosti žalobkyně neuvadla. Její obrana byla založena pouze na polemice s hodnocením věci správními orgány.

D.

Soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobkyně o nesprávném vypořádání odvolací námitky „*nepřiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně*“.

Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla: „*K otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí Komise dodává, že odvolatelka žije v České republice od roku 2008. Lze tudíž dovodit, že odvolatelka v České republice zřejmě určité vazby má. Nejblíží rodinní příslušníci odvolatelky (dcera a sestra) nicméně žijí mimo území. Doba pobytu odvolatelky na území není natolik dlouhá, aby došlo ke zpřetrhání vazeb na zemi původu. Odvolatelka nadto zemi původu opustila až jako dospělá, zná tedy tamní realie i jazyk, je tudíž zřejmé, že případný návrat by pro ni nebyl neřešitelným problémem. Odvolatelka vlastní v Ruské federaci nemovitost a pobírá tam důchod. Odvolatelka nevykonává na území natolik specifickou činnost, jež by nemohla být vykonávána i na území Ruské federace. V této souvislosti Komise odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.2.2014, č. j. 2 As 69/2013 - 35, dle něhož „z tvrzení stěžovatele o nemožnosti realizace jeho rodinného života v zemi původu lze spíše dovodit, že se obává ekonomických potíží. Uvedl-li, že tvrzení žalovaného i městského soudu, že by*

pracovní aktivitu mohl vyvíjet v zemi původu, je projevem jejich libovůle, nelze s ním souhlasit. Stěžovatel netvrdil žádná zdravotní či jiná omezení, která by mu bránila vykonávání práce v zemi původu; pokud může pracovat na území ČR jako stavební dělník, pak mu principiálně nic nebrání vykonávat obdobnou práci i na Ukrajině. Případná obtížnější situace na trhu práce v zemi původu, či rozdílná výše výdělků, jsou sice z pohledu zájmů stěžovatele racionálními a pochopitelnými důvody, pro které chce setrvat na území ČR, z hlediska podmínek pro správní vyhoštění jsou nicméně irelevantní. Odvolatelka činnost jednatelky ve skutečnosti po delší dobu nevykonává, společnost Maritel-Praha s.r.o. je dlouhodobě ve ztrátě a nevyvíjí takřka žádnou ekonomickou činnost. Nepřiměřený dopad napadeného rozhodnutí do ekonomického života odvolatelky proto nebyl Ministerstvem vnitra zcela správně shledán. Komise s ohledem na výše uvedené uzavírá, že napadené rozhodnutí je zcela přiměřené důvodům, které k jeho vydání vedly. Případný návrat odvolatelky do země původu není bezprostředním důsledkem napadeného rozhodnutí, navíc takový zásah nelze vzhledem k existenci reálných vazeb odvolatelky k domovskému státu hodnotit jako nepřiměřený. Odvolatelce není napadeným rozhodnutím pouze uděleno nejvyšší pobytové oprávnění na území, další pobyt jí zde zakazován není“.

Soud nemá za to, že by vypořádání odvolací námitky žalovanou bylo nesprávné. Žalovaná vycházela ze závěru, že žalobkyně po dlouhou dobu neplnila účel pobytu na území České republiky a ohledně jejích vazeb na území České republiky a vazeb k domovské zemi pak z obsahu výpovědi žalobkyně. Z těchto skutečností nevyplývala žádná skutečnost, která by bránila vydání prvoinstančního a napadeného rozhodnutí.

Pokud jde o tvrzení žalobkyně o tom, že má „díky pobytu v ČR nablízku svou dceru spolu s rodinou“, je nezbytné uvést, že toto tvrzení žalobkyně neuplatnila v odvolání, tudíž nelze žalované důvodně vytýkat, že se s ní výslovně nevypořádala. Přesto je nezbytné uvést, že žalobkyně ve své výpovědi uvedla, že „s povoleným dlouhodobým pobytem ČR zde nemá nikoho, dcera M. žije s rodinou v Německu“.

K tomu je nezbytné uvést, že Pobyt na území České republiky neslouží k tomu, aby byl cizinec blíže svým příbuzným, žijí-li tito na území jiného státu. Žalobkyni nic nebrání v tom, aby v souladu se svým tvrzením požádala o pobytové oprávnění v Německu.

E.

Nedůvodnou je konečně také námitka žalobkyně o tom, že správní orgány nejsou oprávněny z pohledu soukromoprávních předpisů posuzovat, zda žalobkyně plnila či neplnila povolený účel pobytu.

Podle § 57 odst. 1 správního řádu jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, správní orgán a) může dát podnět k zahájení řízení před příslušným správním orgánem nebo jiným orgánem veřejné moci; v případech stanovených zákonem je správní orgán povinen takový podnět dát, nebo b) může vyzvat účastníka, popřípadě jinou osobu, aby podala žádost o zahájení řízení před příslušným správním orgánem nebo jiným orgánem veřejné moci ve lhůtě, kterou správní orgán určí, nebo c) si o ní může učinit úsudek; správní orgán si však

nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu.

Posouzení otázky, zda žalobkyně plnila nebo neplnila povolený účel pobytu, nebyla otázkou, o které by nepříslušelo správnímu orgánu rozhodnout či o které by existovalo jiné pravomocné rozhodnutí. Správní orgány tak byly oprávněny tuto otázku řešit samy a k jejímu řešení využít jak veřejnoprávních tak soukromoprávních norem.

VII.

Rozhodnutí soudu.

Soud neshledal žádný ze žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VIII.

Náklady řízení.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 28. března 2017

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová